

Nr 982

av herrar Olsson i Stockholm och Werner i Tyresö
angående beräkningen av pensionsgrundande inkomst.

Allmänna tilläggspensioneringen innebär inte - enligt lagtextens utformning - att avgifter och utgående pension direkt korresponderar med varandra. De erlagda avgifterna innebär således inte att motsvarande inkomst för arbetstagaren blir pensionsgrundande. I praktiken har detta lett till följder som inte kan anses vara tillfredsställande. Arbetarna inom byggnadsbranschen får sin ackordstjänst uträknad på grundval av verkställda mätningar. För dessa erlägger byggnadsarbetarna mätningssavgift. Utgiften är i skattehänseende avdragsgill. Men i fråga om den pensionsgrundande inkomsten godtages erlagda mätningssavgifter endast upp till 500 kr. utan att den pensionsgrundande inkomsten undergår någon reducering. Överskrider mätningssavgifterna detta belopp - och detta är praktiskt taget alltid fallet - minskas den pensionsgrundande inkomsten i motsvarande grad.

Arbetsgivare får vid bestämning av avgiftsunderlaget göra avdrag för kostnader, som arbetstagare haft att av sin lön bestrida i anställningen, såvida dessa kostnader uppgår till minst 10 % av lönen. Arbetstagaren får inte tillgodoräkna sig pensionsgrundande inkomst enligt samma regler, utan hans pensionsgrundande inkomst reduceras med hela kostnadsbeloppet, om detta överstiger 500 kr. Följden av detta blir en tröskeffekt som innebär att en kronas kostnadsökning kan leda till en reducering av utgående pension med 300 kr.

Bestämmelsen om ett gränobelopp har tillkommit i förenklingssyfte och härrör från en förordning om pensionsgrundande inkomst från 1959. Om man skall ha samma begränsade målsättning om förenkling kvar nu borde beloppet åtminstone fördubblas till 1 000 kr. En bättre åtgärd vore att skapa samstämmighet mellan avgiftsuttaget på pensionsgrundande inkomst och motsvarande förmån för försäkringstagaren. Härvid avses givetvis inte inkomster över 7,5 gånger basbeloppet.

Frågan har aktualiserats i tidigare riksdagar genom motion 636 i första kammaren 1967 och motion 406 i första kammaren 1968. Den först avgivna motionen avlogs medan den senare fick en positiv skrivning, och en översyn från riksförsäkringsverket utlovades. Resultatet av någon sådan har ännu inte redovisats för riksdagen och vid en fråga till socialministern Aspling under värriksdagen 1971 utlovades att förslag skulle föreläggas samma års höstriksdag. Så skedde emellertid inte och vi vill därför ånyo aktualisera frågan.

Med hänvisning till det anförda föreslår vi

att riksdagen uttalar sig för en sådan ändring i tillämpningsbestämmelserna för lagen om allmän försäkring, att nuvarande gräns, då ingen reducering av den pensionsgrundande inkomsten inträder, fastställs till en mera realistisk nivå och får utgöra maximibelopp, så att i motionen nämnda tröskel-effekter bortfaller.

Stockholm i januari 1972

SUNE OLSSON (vpk)

i Stockholm

LARS WERNER (vpk)

i Tyresö